

lassú hullám

újvidéken veszttem el először életemben,
újvidéken szerelem nélkül gravitáltam.
újvidék fényei arcomra égtek, s először
neveztem meg az ismeretlent.
a duna az egyetlen biztos támasz.
pétervárad fényeibe kapaszkodsz,
a part menti fák árnyékába, ha bátrabb vagy.
nem szabad félni a lassú hullámoktól.

*

majd egy véletlen helyen találkozol
egy véletlen nővel, akinek szebb és hosszabb
a haja, mint bármely gyötrődésed. a nővel
végigsétálsz a duna-parton, aláírod a szerződést.
újvidék nem enged többé. a nőnek fekete a haja,
zöld a szeme, és épp annyira utasít el,
hogyan megőrjíti veled. tődöd elolvad és újra
formába önti önmagát. a nővel a parkba is
elmész. meg akarod csókolni, de csak nevet.
összezsugorodsz az ég alatt, újvidék végül semlegesíti
minden félelmedet. s mindent visszaad, amit
elveszítettnek hittél. a reflexiókat, az idegen neveket.
a biztonságot, a hangokat. újvidék fényei
arcomra égtek, mint húsba a forró fém.

szíved helyén a kövek

igen, az egyensúlyt keresem. egyszerű használatot, vagy csak hazudok. valakinek fegyver vagy és valakinek fegyvere. mint a csaló, ha tudod, hogy csaló. minden ízében az. elnevezett tested mégis szótlanul megy velem ismeretlen tájakra. azt hiszem, ez az élvezet. közel van és súlyos, mint a szél, ha esőfelhőket hoz. valaki itt felejtett ebben a kábító márciusi csendben, a felismerés ütemesen pofoz. a lány tavasz felébreszti hitvány feltételezésem. ne hagyj, hogy beolvadjak a napfénybe. ne hagyj, hogy ilyen céltalanul hazudjam magam vadnak. elfelejtem, ha használok valakit, és megjegyzem, ha kihasználnak. ebben a bénító újjászületésben elveszett minden szigorú elképzelésem. már úgy vagyok, hogy fizetnék neked néhány szóért. nincs ennél piszkosabb. képes vagyok ocsmány dolgokat vágni fejedhez. néha azt akarom, ha velem beszélsz, feledkezz meg erkölcsről. ha rám nézel, legyenek szemeid fekete kövek. szíved helyén legyenek kinyújtott kezek; arcod úgy is követ. én nem tudok elviselni ilyen mértékű tisztaságot. túl tiszta hangod, túl tiszta lüktetésed. a hazugság helyén majd új szó éled. a bizonytalanság. a fénycsóvák az éjszakai városban. sétálok ott, ahol akkor, és tudom utolsót robban minden pillanatban. fél éve nem laksz a tömbházban, ahova mindig jártam.

*

pétervárad fényei nem változnak soha, ezt tudom. most úgy vagy nekem, hogy többé nem térek vissza oda. halk kérdések és még halkabb válaszok a padsoron. a duna park. a félhomályban ülni, előttünk egyre kevesebben sétálnak. a mozdulatlanság iszonya elbátortalanít. a duna-part. valakik lehetnek ott, vagy csak úgy szeretnénk. a folyó felszínén csillagok.

mint letört ágak a part mellett, a fák alatt úsznak
a ki nem mondott vádak. hogy megjátszom magam.
mert nem hiszel nekem, és ez természetes. ahogyan
a színész ragaszkodik a szerephez. nem ő dönti el,
mikor hiteles. és én mindentől függetlenül szeretlek –
bár ez a szó most általam mást jelent, mint korábban.
én már nem az vagyok neked, mint a világnak –
az éjszakához túl késő, a hajnalhoz túl korán van.